

(מתוך עבודת ישראל)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

האשק שיחת הרא"ש זי"ע א תשע"ה באב תשל"א ה'אב א' לזכ"ס ע"א א.א.

411
1

החבר, כך לעומת זה אתה יכול לרדוף אחרי באותה צורה. והיות שבלי סיבה אתה לא יכול לרדוף אחרי, החבר הזה הוא סיבה שלוחה ממני להראות לך שכך תרדוף אחרי. גם יוסף הצדיק אם לא היתה נראית לו דמות דיוקנו של אביו לא היה נעצר, ודוד המלך שחשב שאינו צריך סיבות לא עמד בנסיון.

מזה אנו רואים שאי אפשר למצוא את הרבש"ע בלי סיבות, וגם זה שהולך להתפלל בבית הכנסת, והולך למקווה, ועושה מעשים טובים, הוא צריך להשגיח שלא תהיה תפילתו קבע, ועליו להכיר בכל רגע ורגע שהרבש"ע הוא בעל הרחמים וכל הפעולות הם ממנו. בין בביהכ"ס בין בבית, או ברחוב או בעסקים. ותמיד עליו לחיות עם הכנעה, שאם הרבש"ע מביא אותו לכעוס שלא יוציא את הכעס על החבר. הכעס הוא שליח מהרבש"ע כדי שיקבל התלהבות לבזרר העולמים, ועם ההתלהבות הזו יקשר עצמו כגמול עלי אמו, אבל האדם בחפזו מוציא את הכעס הזה בעבור הגוף, והוא רב עם החבר ואיש את רעהו חיים בלעו. וזה מגיע למכות, ומשטרה, ומביא לשנאה הכי גדולה - שנאת אחים. אך לו זו התכלית שהרבש"ע נתן לו את הכעס. הכעס הוא סיבה מאת ה' שמבשרי אחזה אלוהה, להזכיר לו שהוא אין, ושהרבש"ע הוא מחדש את הבריאה בכל יום - חדשים לבקרים רבה אמונתך - והוא צריך ללא הרף להתחדש עם הבריאה, ולהזכיר שהוא לא חי מעצמו. הוא בעצמו מדבר שממה, ומזה שהוא חי - מבשרי - אחזה

בכדי שלא תשאר במציאות הזו של תאות הגוף, שעליה אמר דוד "תכלית שנאה שנאתים, לאויבים היו לי", נתתי לך כנגדה מציאות של תענוג, כדוגמת זה שאתה רודף אחרי החבר, ואתה מסוגל לרדוף אחריו שנים בשביל להשיג גדלות או הנאה אחרת. ובעצם זה בת קול שלוחה מאת ה' באמצעות החבר, סיבה שגורמת לו לצאת מהאינטרסים של עצמו, וללמד אותו: אל תחשוב שהכאבים של המסכנות כ"כ גדולים שאינך יכול לצאת מהם, הנה בגלל הדמיון אתה שוכח מהכל ורץ אחרי החבר. כמו כן אתה יכול לצאת מהכאבים והגאווה ולהיות איתי. אם תתבונן בעבר תראה ש"ומבשרי אחזה אלוהה", איך יכולתי לצאת מכאלי כאבים עמוקים, ולהיחלץ מהשליחים הנאמנים שהרבש"ע שלח לנשוך אותי ולהכאיב לי, אין זה אלא שהחבר הוא שלוח מאת ה' להוציא אותי, ולהזכיר לי להדבק בו. כמו שדוד המלך אמר "טוב לי כי עוניתי" לא כדי שאחיה בדמיונות כאריה יכסוף לטרוף רק "למען אלמד חוקיך". זוהי התכלית של הבריאה.

ולכן האינטרס הזה של החבר יש לו סוף. הוא לא ירדוף אחריו לעולם. כי הרבש"ע לא שלח לו את האינטרס הזה בשביל שירדוף אחרי החבר וישאר איתו באינטרס, ולא בשביל שהחבר יעשה אותו גדול, ולא בשביל שיוציא ממנו בעורמה מה שהוא מעונין, הרבש"ע שלח לו את זה בשביל ללמד אותו: כמו שאתה יכול לצאת מהכאבים שלך, וברגע אחד לשכוח מכל הכאבים ולרדוף אחרי

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ קודם

411
ג

מישהו מפריע לו לגניבה הוא הורג אנשים, ומן השורש הזה צומחים כל המידות הרעות. אך אם הוא מכיר שיש בו שורש רע שמצמיח את כל המידות הרעות, על ידי זה הוא מתקן את השורש הרע. וכן הוא מדת הצדיקים שכל אחד מרגיש שאין כל מידה רעה בעולם שאין בו, "כי עונותי עברו ראשי", אין כל דבר בעולם שהוא לא פגום בו, כשמגיע לגניבה הוא גונב, וכשמגיע לרציחה הוא רוצח, וכשמגיע לניאוף הוא נואף, וכשמגיע לכבוד הוא איש כבוד, וכשמגיע לגאווה הוא בעל גאווה - "אין מתום בבשרי מפני זעמך" פשוט כפשוטו. ו"לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי".

אלוקה, אכיר שיש רחום וחנון שמקיים אותי. ואותו אי אפשר למצוא ע"י שהולך להתפלל בקול רעש גדול, ומנגב הזעה מרוב מאמץ, וחושב לעצמו: "אי, זו היתה תפילה..." וכי זו היא תפילה, הרי על זה נאמר "אל תעש תפילתך קבע אלא רחמים ותחנונים". הוא צריך לקלוט את הסכנה שהוא שרוי בה וכל הזמן לחיות בפחד שלא יחיה בהפקרות של גאווה. להיפך הוא צריך להיות בהפקרות שיכיר את יסוד האין שלו ולא יקח את כבוד ה'. שניהם צומחים משורש ההפקרות, כאן הוא מופקר ליאוש או גאווה, וכאן הפקר של פחד שלא יקח את כבוד ה'. וזו היא תכלית הבריאה.

אבל זה לא דבר קל. צריך להתייגע ולהתייגע ולהתייגע עד שמגיעים. לכן דוד המלך אמר "שגיאות מי יבין מנסתרות נקני, גם מזדים חשוד עבדיך אל ימשלו בי, אז איתם ונקיתי מפשע רב". הוא חשב שהוא כבר גמר עם הרע, לכן הרבש"ע הביא אותו לאמור "בחנני ונסני", ולאחר שנכשל במעשה בת שבע הכיר שהוא חוטא ופושע, והגיע לדרגה ש"פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד". מהכשלון של בת שבע הוא הגיע לדרגה הגבוהה ביותר של שפלות עצמו, לדרגה הגבוהה ביותר של אין ודביקות בבורא. מה שדוד המלך זכה להגיע זו היא תכלית הבריאה, "אין מתום בבשרי מפני זעמך ואין שלום בעצמי מפני חטאתי", זו היא הדרגה הגבוהה ביותר. לא הדרגה הגבוהה כמו

הרבש"ע ברא בעולם מידות רעות והוא מסתיר את עצמו בתוכם, הם השלוחים שלו להביא את הברואים אל התכלית, כי אם יעבוד הוא יכיר באמצעותם שאין מתום בבשרי. בכל אחד הוא נתן מידה רעה שהיא שורש הרע שלו, וממנה הוא יגיע אל תכליתו. למשל זה שמידתו היא גניבה, אם הוא לא מבין שזו סיבה מאת ה', אזי, כמו שמגרעין שנזרע צומח גזע וענפים ועלים ופירות, כך האדם עץ השדה, אם הוא לא מתקן את השורש שלו, והוא לא מכיר שהתאווה לגנוב היא סיבה שלוחה מאת ה' לעורר אותו להתדבק ברבש"ע וכמו שהגניבה מתוקה לו הוא צריך להתעורר מזה אל התענוג של הרבש"ע, אז כשמתעוררת בו התאווה הזו הוא גונב, ואח"כ מגנב הוא נהיה גזלן, ואם

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

411 ד

מתי יאהבו ריק יבקשו כזב סלה", עד מתי אחים נחיה במציאות הזו ולא נתאחד ונגיע אל התכלית שכביכול נכריח את הקדושה לגאול אותנו, ולא נצטרך לשבת עוד על הארץ.

כשאדם מכיר באפסיותו הוא רואה בעצמו שיש לו טעויות ויש בו מידות רעות, אף אחד לא נמלט מטעויות, אם רבי יוחנן שתק לשאלת נירון קיסר "למה לא שברתם את החומה והשלכתם את הבריונים מירושלים" ולא ידע מה לענות, ורבי עקיבא קרא עליו "משיב חכמים אחור", פירושו של דבר שאפילו גדולי גדולים כרבי יוחנן גם הם לא נמלטים מטעויות. ולמה, כי הרבש"ע רוצה להראות שהוא יחיד בעולמו, ומי שרק יהיה, הוא רק צינור, גם גדולי הגדולים שבזכותם אנו חיים עד היום הם לא יותר מאשר צינור של הרבש"ע. מעצמם לא היה להם כלום. כמו שדוד המלך אמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך", אין לי כלום, הכל רק חסד א-ל.

המשך יבוא אי"ה

שאנו מחזיקים את עצמינו גדולים, מזה שאנו יודעים כבר דף גמרא, ואנו בקיאים בכל המדרשים בע"פ ובכל המפרשים. מי הוא האדם בכלל שהוא יודע? וכי הוא עושה את הדברים הטובים? "לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי" "אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני!" הכל הוא "חסד א-ל כל היום" והאדם אינו עושה כלום, הוא רק צינור שהרבש"ע ברא כדי שהוא יהיה מפורסם ע"י שהאדם יגיע ל"בהמות הייתי עמך" "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי".

זו היא התכלית של הבריאה. והיות שאנו לא קיימנו את זה בכל הדורות, והוצאנו את הכעס על החבר, או בבית, או בבית הכנסת או בעבודה, או שהחזקנו את עצמנו גדולים, מזה צמחה שנאת חנם, והמידות הרעות הללו החריבו את הבית הראשון והשני. במקום זה היינו צריכים להבין שכל המידות הללו הם סיבות להדבק בבורא כל העולמים, כי לא יראני אדם וחי, ולנהוג בדיוק להפך - זה לעומת זה. ועל זה צועק דוד המלך "עד

שהשמחה במעונם

הר"ר אריה אג'פור ומשפ' להולדת הבת

הר"ר יעקב עמית ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר מרדכי ליברמן ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר איתי עמית ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר דוד דרלי ומשפ' לאירוסיו הבן

י"ל ע"י

מערכת החברותא
רח' עדי 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

